

सन २०२० ते २०३७ वैश्विक दृष्टिक्षेपातील जग

(World Vision 2020 To 2037)

“मानवता धर्म प्रज्वलित होवो, विश्वात शांती लाभो ”

सत्य, नित्य, नुतन, परंतु सनातन मानवता धर्म किंवा श्रुतीधर्म पुनःरुथान उपक्रम

(श्रुती :- ईश्वराने कथन केलेला मार्ग)

॥ सर्वधर्मसमभाव होवो ! ॥

नियोजित विश्वशांती आध्यात्मिक अनुसंधान, संशोधन विद्यापीठ, ओंकार पठार,
(सामानगड) ता. गडहिंग्लज जि. कोल्हापूर महाराष्ट्र राज्य (भारत) द्वारा प्रक्षेपित

। ज्ञान आचार संहिता ।

काळानुसार समाजामध्ये आज जो सत्वगुण, जी सत्कर्मे दीण झाली आहेत त्याचे पुनःरुथान करणे, समाज जो आज जो तामोगुण व रजोगुण प्रधान झाला आहे त्याला सत्वगुणामध्ये प्रविष्ट करण्यासाठी क्रियाशील बनवणे त्यासाठी जे जे आवश्यक असेल ते, ते सर्व करणे. त्यातील काही प्रमुख उद्दिष्टे खाली विषद केली आहेत.

थोडक्यात दया, क्षमा, शांती, प्रेम, भक्ती, मैत्री आणि करुणा या सप्तपदाद्वारे तसेच काम-नाम-सेवा-त्याग (दान) व आत्मसमर्पण या सूत्रावर आणि नम्रता, शरणागती, परस्पर आदर व कृतज्ञता या द्वारे सत्वगुण व सत्कर्म वाढीला लावणे हे सर्व करावयाचे आहे. परंतु प्रथम संकल्पद्वारे व नंतर प्रतिकात्मक करावयाचे आहे.

१) समाजामध्ये सत्वगुण व सत्कर्मांची पेरणी धरून त्याद्वारे सत्वगुणी व सत्कर्मप्रधान समाज घडवणे, त्यासाठी त्यांना क्रियाशील बनवणे.

२) त्यातून प्रज्ञावान व्यक्ती शोधून त्यांच्यातील प्रज्ञा जागृत करणे व त्यांना समाजात सोडून सत्वगुण व सत्कर्म मागच्या साठी पेरण्यास प्रवृत्त करणे.

३) वर्णव्यवस्था ही अवस्था नव्हती, तर व्यवस्था होती, ती आजही आहे. त्याची गरजही कायम राहणार आहे. फक्त ती आज काळानुसार जन्मप्रधान राहिलेली नसून कर्मप्रधान आहे हे सूत्र पटवून देणे.

४) धर्म हे भांडण्यासाठी, वाद जोपासण्यासाठी नसून धर्म म्हणजे माणसाला नीतीने जगण्याचे एक शास्त्र मार्ग असून मुनष्यजातीला त्याचे अंतिम उद्दिष्टापर्यंत कसे जावे, याचे मार्गदर्शन करणारा मार्ग त्यासाठी वेगवेगळ्या धर्मसंस्थापकांनी त्यांचे प्रज्ञा जागृतीनंतर वेगवेगळे काळानुसार मार्ग दाखवले प्रत्येक मार्ग म्हणजे पुढे धर्म होवून बसला. जसे वर्णव्यवस्थेच झाले तेच धर्माचेबाबतीत घडले. तुम्ही कोणत्याही धर्ममार्गाने प्रथम पूर्ण श्रद्धेद्वारे आचरण केल्यास थोड्याफार जवळच्या अथवा लांबच्या मार्गाने प्रथम सत्वगुणात व सत्वगुणातून नंतर प्रज्ञेकडे मार्गक्रमीत होणार, परंतु आम्ही स्पर्धा मांडली तीच स्पर्धा आज जीवघेणी ठरत आहे. त्यामध्ये संहिष्णुता हवी होती. अमृताचे विषात रूपांतर झाले.

५) काळानुसार त्या त्या धर्मशास्त्रात बदल स्वीकारत जाणे आवश्यक होते. कालबाह्य रूढीपरंपरांचा त्याग व काळानुरूप बदल स्वीकारणे गरजेचे होते, परंतु त्याऐवजी कर्मठपणा, हेकटेपणा व रूढी परंपरांना तंतोतंत चिकटून राहण्याच्या प्रवृत्तीमुळेच सर्वच धर्म दूषित झाले. म्हणून सर्व धर्मांचे वर उठून आपला स्वधर्म पाळून एकत्र येवून आपल्या स्वधर्मात काय कालबाह्य झाले आहे तेवढे काढण्याचा प्रयत्न केला जाईल व धर्मांचे पुनःरुत्थान केले जाईल.

६) समाज सत्वगुणी बनवण्यासाठी व्यक्तिगत तसेच सार्वजनिक साधनेस प्राधान्य दिले जाईल त्या दृष्टीने प्रतिकात्मक ध्यानमंदिर, उपासना मंदिर उभारले जाईल.

७) कोणताही धर्म, पंथ मानवजातीला नीतीने जगण्याचा मार्ग दाखवत असल्याने सर्व धर्मांबद्दल, पंथांबद्दल आदर बाळगून कोणाबद्दल द्वेष केला जाणार नाही.

८) साधनेत कोणत्याही नामसाधनेस मुभा राहिल.

९) सदर ठिकाणी योग, बालसंस्कार, युवासंस्कार, महिलासंस्कार, सर्व शास्त्रांचा अभ्यास, कोणत्याही ग्रंथाचा अभ्यास (बायबल, कुराणसहित) जप, ध्यान इत्यादी प्रत्यक्ष ज्ञानदानाचे कृतीचे कार्य केले जाईल.

१०) सर्व धर्मग्रंथ हे केवळ पूजण्याचे किंवा पारायणासाठी नसून प्रत्यक्ष कृतीशास्त्रे आहेत. हे समाजाला पटवून देणे.

११) सर्व धर्मग्रंथ अभ्यासासाठी उपलब्ध करून देणे व वाचण्यास जागा उपलब्ध करून देणे.

१२) या ठिकाणी टाळ, मृदंग इत्यादी आवाज व गोंगाट निर्माण करणारी वाद्ये वाजविण्यास मनाई राहिल. नित्य शांतता राखण्यात येईल.

१३) कोणताही पंक्तीभेद न करता 'सारी भगवंताची लेकरे' हा न्याय लागू असेल.

१४) या ठिकाणी जेवणावळी, खाणावळी चालवल्या जाणार नाहीत.

१५) या ठिकाणी आत्मोद्धाराचे कार्य केले जाईल.

१६) या ठिकाणी कोणताही मर्यादीत पंथ चालवला न जाता सर्व व्यापक प्रमाणात कार्य केले जाईल.

१७) सर्व धर्मसंस्थापकांना, संताना मान्यता राहिल, सर्वांचा आदर राखला जाईल.

१८) या ठिकाणी कोणतेही धूमपान व्यसनपान करण्यास मनाई राहिल.

१९) या ठिकाणी जीवन जगण्याची कला (जीवनकला) शिकवली जाईल.

२०) कोणत्याही पंथाचे साधू, संताचे, विभूतीचे आचार्यांचे, यतींचे आवागमनास, स्वागतास, त्याचे विश्रांतीस तसेच प्रवचनाचे वेळी अथवा भेटीच्या वेळी अथवा ऐरवी केव्हाही तात्पुरत्या मुक्कामांस मुक्त प्रवेश राहिल.

२१) जलसंवर्धन, वृक्षारोपण, वृक्षसंवर्धन, ऊर्जाबचत, वन्यप्राणी संवर्धन, रक्तदान इत्यादी सार्वजनिक उपक्रम यथाशक्ती राबवले जातील.

२२) यशाशक्ती आध्यात्मिक, सांस्कृतिक, आयुर्वेदीक, प्रबोधनात्मक चर्चा सत्रे, कृतीसत्रे, शिबिरे आयोजित केली जाईल. सदर सेवा केंद्रामार्फत निसर्गाच्या सान्निध्यात कॅम्प, शिबिरे, आयोजित केली जातील.

२३) निसर्गउपचार, आयुर्वेद, विपश्यना, सिद्ध -समाधि योग (S.S.Y.) यांचे प्रबोधन प्रसारणाचे दृष्टीने चर्चासत्रे, कृती कार्यक्रम राबवले जातील.

२४) देवभोळेपणा व अंधःश्रद्धा यांना कोणताही थारा न देता शुद्ध डोळस श्रद्धेवर आधारित प्रयत्नवादावर आधारित शुद्ध कर्मयोगाचे प्रशिक्षण, कृती कार्यक्रम राबवला जाईल.

२५) साधना, भक्ती, श्रद्धा ही केवळ भौतिक सुखे प्राप्त करून घेण्यासाठी नसून आत्मशांती, आत्मोद्धार साधण्यासाठी आहेत हे पटवून दिले जाईल.

२६) कोणत्याही कर्मठपणाला थारा दिला जाणार नाही.

२७) चांगल्या रुढी, पंरपरा यांचा आदर करून, कालबाह्य रुढी पंरपरा यांना फाटा दिला जाईल. काळानुसार साधना व साधनेनुसार सुचवणारे काळास अनुसरून मूळ भारतीय ज्ञानविज्ञानाशी फारकत न होता नवनवीन विचारधारा स्वीकारून सत्वगुण वाढवण्याचे दृष्टीने प्रयत्न केले जातील.

२८) पंचमहाभूतांचा म्हणजेच पृथ्वी, जल, अग्नी, वायू, आकाश यांचा आदर केला जावून त्यांची पूजा वगैरे होण्याच्या दृष्टीने शास्त्रशुद्ध अग्नीहोत्र, पंचमहायज्ञ इत्यादी राबवले जातील.

२९) कर्मठपणा सोडून प्राचीन भारतीय ज्ञान विज्ञानाची भौतिक ज्ञानविज्ञानाशी सांगड घालून नवनवीन समीकरणे स्वीकारण्याबद्दल सेवा केंद्र प्रयोगशील राहून त्यादृष्टीने प्रयत्नशील राहिल.

३०) भारतीय पंरपरेनेनुसार गाय, स्त्रिया यांचा आदर केला जाईल स्त्रियांना प्रत्यक्ष कृतीद्वारे समान दर्जा दिला जाईल.

३१) व्यक्तिगत तसेच सार्वजनिक उपासनेवर, साधनेवर भर देवून जास्तीत जास्त दोन्ही साधना करवून घेवून सुसंस्कारीत शुद्ध कर्मयोगी बनवून समजात त्यांना त्यांच्या त्यांच्या जागी पाठवले जाईल व सत्वगुण वाढीला लावला जाईल.

३२) मानवाला आज लोकेष्णा, वितेष्णा, दारेष्णा या तीन दुर्धर महारोगांनी पछाडलेले असून त्यांना त्यापासून वाचवून लोकेष्णा सेवेकडे वळवली जाईल. वितेष्णेला आवर घालून योग्यमार्गाने आवश्यक धनप्राप्ती कशी करावी व त्यातील समजाचा वाटा म्हणून कांही भाग कसा समाजाला परत करावा याचे ज्ञान देवून योग्य अर्थार्जनाची दिशा दिली जाईल. दारेष्णा म्हणजे स्त्री - अभिलाषा स्त्री ही केवळ उपभोगाची वस्तु नसून ती आदरणीय (भारतीय) माता आहे हे पुन्हा एकदा समाजाला पटवून दिले जाईल.

३३) सर्वच धर्मग्रंथ तसचे प्राचीन ग्रंथ हे मानवाला उपकाराक आहेत परंतु त्यातल्या त्यात योगवासिष्ठ, श्रीमत् भगवतगीता, बुध्द आणि त्यांचा धम्म भागवत यांना प्रथममानून या महान ग्रंथाचे आधारे प्रत्यक्ष कृतीवर अनुभवावर आधारित ज्ञानप्रसार करून

शुद्ध प्रयत्नवादावर आधारित शुद्ध कर्मयोगाचे शिक्षण दिले जावून समाज सत्कर्मप्रधन केला जाईल.

३४) भौतिक सुखवस्तूंकडे धाव घेणाऱ्या मनाला आवरून स्वउत्पन्नावर आधारित व गरजा नियंत्रित करून सत्वगुणी आहाराचे महत्त्व जपून उपासनेद्वारे ज्ञान, ज्ञानाने कर्मयोग कसा करावा, ज्ञानाने व्यवहाराशी सांगड कशी घालावी याचे योग्य व्यवस्थापनाचे शिक्षण देवून प्रत्येक सद्भक्ताचे घर हे मंदीर झाले पाहिजे याकडे व्यक्तीगत लक्ष पुरवले जाईल.

३५) काळानुसार क्षात्रधर्माची आज गरज आहे तेंव्हा क्षात्रधर्म म्हणजे काय? हे समजावून देवून प्रत्यक्ष क्षात्रधर्म कसा करावा याचे हे प्रात्यक्षिक केंद्र असेल.

३६) प्रत्येक व्यक्ती ही केंद्र मानून प्रत्येक कुटुंबातील प्रत्येक व्यक्तीकडे वैयक्तिक लक्ष पुरवले पाहिजे चातुर्वर्ण्य ही समाजसापेक्ष व्यवस्था काळानुरूप आज ती व्यक्तीसापेक्ष ठरली आहे. / असली पाहिजे प्रत्येक व्यक्ती सुशिक्षित, सुसंस्कारीत (ब्राम्हण), अन्यायाविरुद्ध झगडणारी, प्रतिकार करणारी (क्षत्रिय), व्यापारउदीम शेती, व्यवसाय, उद्योग करणारी सत्कर्मप्रधान (वैश्य) व सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे सेवा करणारी असली पाहिजे (शुद्ध) आज सर्वात महत्त्व सेवेला आले आहे. 'सेवा परमोधर्म' अशी व्याख्या ठरली आहे. समाजला आज सेवेची गरज खऱ्या समाजसेवकाची आत्यंतिक गरज आहे. सेवा घेण्यामुळे अहंकार वाढतो, उलट सेवा करण्यामुळे / देण्यामुळे अहंकार कमी होतो. (ख्रिश्चन धर्मात सेवा हा प्रधान गुण मानला आहे) सेवा करणे हे पिढ्यान पिढ्या हलक्या प्रतीचे काम ठरल्यामुळेच आज समाजाचे अधःपतन व घात झाला आहे. त्यामुळे सेवा ही हलक्या प्रतीची ठरल्यामुळे सेवा करण्यास कोण तयार होत नाही. परिणामी सेवाभावी वृत्तीच्या अभावामुळे समाजव्यवस्था कोलमडण्याच्या स्थितीत आली. 'पाटील भरपूर झाले पण कोतवाल होण्यास कोण तयार नाही' परंतु काळानुरूप गती फिरल्यामुळे सेवेला महत्त्व आल्यामुळे आज कोतवालाला पगार १२००/- रु व पाटलाला २५०/- रु त्यामुळे प्रत्येकजण म्हणतो (पाटील सुध्दा) म्हणतो माझी पाटीलकी काढून कोतवाल करा. मात्र हे पगाराच्या आशेने हेच सेवेच्या आशेने असते तर ठीक होते.

सेवा हा गुण वरच्या तिन्हीपेक्षा श्रेष्ठ आहे माणूस एक वेळ सुसंस्कारीत नसला तरी चालेल, अन्यायाशी झगडणारा नसला तरी चालेल, उद्योगी नसला तरी चालेल परंतु ज्यांच्या जवळ सेवा, आणि सेवेसाठी त्याग असेल तर तो सर्वश्रेष्ठ ठरेल.

येशूख्रिस्त सुशिक्षित नव्हता, पाठबळ नसल्याने अन्यायाशी झगडू शकला नाही व त्याच्या तब त्याचा अंत झाला. त्याच्याकडे सेवा व त्याग होता म्हणून तो जगाला तारणारा तारणहार ठरला, ख्रिस्त ठरला म्हणून आपण सवे हे प्रधानतत्त्व मानले पाहिजे ते गौण तत्त्व ठरवल्यामुळे आपण घात करून घेतला आहे.

म्हणून व्यक्ती ही केंद्रस्थानी मानून पहिल्यांदा ती सेवाभावी बनवली जाईल. म्हणजे पहिले काम त्यांच्यातील अहंकाराला मारण्याचे केले जाईल. त्यांनंतर त्यांच्यावर बाकीचे तीन संस्कार केले जातील.

१) शासनाने सुशिक्षित करण्याची हमी घेतली आहे, आपण त्याला सुसंस्कारित करण्याची हमी घ्यावयाची आहे.

२) त्याला अन्यायाविरुद्ध झगडण्यासाठी आणि प्रतिकार करण्यासाठी जागृत केले जाईल.

३) त्याला व्यापार, शेती, व्यवसाय इत्यादी एका व्यवसायात त्याचा कल पाहून सतत उद्योगात रत केले जावून त्याला त्यात सत्कर्मप्रधान बनवले जाईल. क्रियाशील बनवले जाईल.

अशारितीने प्रथम व्यक्ती, मग कुटुंब, मग समाज मग तालुका -जिल्हा -राज्य-देश पातळीवर व शेवटी विश्वात्मक कार्य केले जाईल/ होईल. एक प्रतिकात्मक कार्य केले जाईल.

केवळ पसायदान पाठ करून त्याला उत्तम चालीत म्हणता येणे म्हणजे आम्ही अंतिम सर्वश्रेष्ठ गुण मानला त्याचे तोंडभरून कौतुक करत सुटलो व त्याचाही घात केला परिणामी समाजाचा घात केला. पसायदान हे कृतीसाठी संत ज्ञानदेवांनी अमृताच्या बोलानी समाजाला दिले. आम्ही ते आळवण्यासाठी व सांस्कृतिक कार्यक्रमाचे वेळी नाटकी पणाने प्रारंभी म्हणावयाचे सुंदर आरंभगीत बनवून टाकले योगवासिष्ठ, भगवद्गीता, ज्ञानेश्वरी, दासबोध ही प्रत्यक्ष रोजच्या दैनंदिन जीवनात जगण्याची शास्त्रे असताना त्यांना आम्ही पोथ्या, पुराणे बनवून, पूजा साहित्य बनवले व पेटीबंद केले कापडबंद केले व पारायणे व जेवणावळीचे सप्ते घालत बसलो. जेवणासाठी जमलेले सहकारी गोळा करत बसलो. राम, कृष्ण, बुद्ध, ख्रिस्त, पैगंबर हे मानवाने जीवन कसे जगावे याचे

आदर्श घालून देण्यासाठी या भूमीवर अवतरले असताना आपण त्यांच्या नावाने आपापसात वाद माजवून पुढे त्यातूनच दहशतवादाला जन्म देत राहीलो आहोत. त्याच प्रमाणे जगण्याचे राहिले बाजूला. प्रत्येक धर्मसंस्थापक वा संत महात्मे आज आपल्यायला काय हवे होते व आज काय जन्माला आले आहे (आपण लावलेल्या तत्वरूपी बीजाला सत्त्वप्रधान आम्रफळ येण्याऐवजी तमोप्रधान निवडुंगाचे बोंड आल्याचे) पाहून ते पस्तावत असतील. हे त्रिवार सत्य आहे.

त्यांनी जो धर्म काढला, माणसाला नितिने जगण्यास नीतिसुत्रे काढली आणि आज आतंकवादी त्या नितिसुत्रांचा अभ्यास न करता माथेफिरुंच्या आदेशानुसार डोकीफोड हा एककलमी कार्यक्रम राबवत आहेत. हे पाहून ते सर्व महात्मे वरून त्या सुप्रिम चैत्यनाला म्हणत असतील, “हे काय करत आहेत हे त्यांना समजत नाही, जमल तर कृपा करून त्यांना माफ कर, माफ कर, व सर्वांना एका सुत्रात बांधणारा तुझा एखादा प्रेषित पाठव, प्रेषित पाठव, तारणहार पाठव तरच हे वाचतील अन्यथा आपआपसात भांडून दुसऱ्यालाही संपवणार आणि स्वतःलाही संपवणार व संपूर्ण पर्यावरणाचा तोल घालवणार”

मनुष्य प्राणी या सृष्टीला वरदान ठरण्याऐवजी शाप ठरणार , तारक न ठरता मारक ठरणार. सर्व प्राणीमात्रात सर्वश्रेष्ठ म्हणून निर्मिती केली असताना सर्वात दरिद्री, क्षुद्र, जीव, जंतू, विषाणू ठरणार खरोखरच इतका -हास होणार की यातून पुनःरुत्थान होवून परत एखादा

“यदा यदा ही धर्मस्य

या उक्तीप्रमाणे उद्भवणार ?

३७) खेडयाकडे चला (पुरवणी क्रमांक १ पाहा, पृष्ठ क्र. १२)

३८) सच्चिदानंदरूपम जगत्सत्स्वरूपम : या सिद्धांतावर पूर्ण विश्वास करून ‘ग्लास अर्धा रिकामा आहे’ या ऐवजी ‘ग्लास अर्धा भरलेला आहे’ हे पहावे. तसेच जग हे स्वार्थी, असत्याने, लबाडांनी भरलेले आहे. त्यावऐवजी ‘ग्लास अर्धा भरलेला आहे’ या उक्तीनुसार जग हे सत्य, शिव व सुंदरम्ने भरलेले आहे याकडे लक्ष देवून, जे जे सत्य, शिव, सुंदर आहे ते पकडले जाईल. प्रत्येक व्यक्ती केंद्र मानून व्यक्ती मग कुटुंब समाज, मग राष्ट्र मग विश्व प्रत्येक कुटुंब हे संस्काराचे मंदिर बनवून विश्वची माझे घर ही संतानी मांडलेली कल्पना काय आहे, हे प्रत्यक्षात समजून, रुजवून त्याचा अनुभव केला जाईल

३९) जगा आणि जगु द्या (पुरवणी कमांक २ पाहा, पृष्ठ क्र. १२)

४०) काम -नाम-सेवा -त्याग किंवा दान व ईश्वरार्चण ही प्रधान तत्वे काय आहेत ते पटवले जाईल. काम करत असताना नाम (नाम म्हणजे आपल्या धर्म संस्थापकांची आठवण करा म्हणजे त्याचे तत्त्व आपल्यात रुजेल) घ्या, नाम घेत असताना काम करा हे दोन्ही करताना सेवा करा. हे तिन्ही करत असताना त्याग म्हणजे वेळेचे दान, धनाचे दान, /त्याग करा (१/८ हिस्सा किंवा १/१० हिस्सा त्याला म्हणजे ईश्वरी कार्यास / समाजकार्यास अर्पण करा) व हे चारी करत असताना ती विश्वात्माक चेतनाशक्ती आहे जी सर्वांना चालवते, बोलवते हे सृष्टीचक्र फिरवते त्या चेतनाशक्ती समोर अर्पण व्हा व संपूर्ण शरणागत होवून उर्वरीत आयुष्य सर्म्पीत भावनेने जगा मग लक्षात येईल जग हे दुःखमय नसून ते अमृतमय आहे. ते शाप नसून वरदान आहे. 'तूच आहेस तुझ्या जीवनाचा शिल्पकार' तुला जे जीवनरूपी पाणी दिले आहे त्यामध्ये दुष्कर्मरूपी विष मिसळलेस तर विष होईल व त्यामध्ये सत्कर्मरूपी अमृत भरलेस तर अमृतकुंभ होईल. काय करायचे ते तूच ठरव 'पाणी का रंग कैसा, जैसा मिलाया वैसा '

४१) थोडक्यात काळानुरूप चारी गुणासहित क्षात्रधर्माची गरज आहे. मात्र ती समाजसापेक्ष नसून व्यक्तीसापेक्ष म्हणजे एकाच व्यक्तीत चारी अवस्था (गुण) असणे जरूरीचे आहे. लपलेला सत्वगुण उघड माथ्याने वावरण्याची गरज आहे. आचार्ययोग बाजूला सारून राजर्षियोग प्रकट करणे गरजेचे आहे. गीतेतील चौथ्या अध्याया प्रमाणे अन्यायाविरुद्ध झगडण्याची प्रतिकार करण्याची गरज आहे ती केवळ क्षात्रधर्मानेच शक्य आहे.

४२) अजून भरपूर करावयाचे आहे. करावयाचे आहे. फक्त नामाला जोडून (संस्काराला, शीलाला जोडून) करावयाचे आहे नामाला अनुसरून जे जे करणे आवश्यक आहे ते ते करावयाचे आहे करावयाचे आहे. करावयाचे आहे करावयाचे आहे आणि मरावयाचे आहे करता करता मरावयाचे आहे आणि मरता मरता करावयाचे आहे व शेवटी मरावयाचे आहे मात्र नाम घेत आणि सेवा करत

आम्ही जातो आमुच्या गावा,

आमुचा राम राम घ्यावा.

तुम्ही म्हणणार अबब ! हे सर्व कसे व्हायचे आमचे आयुष्य किती? आमची शक्ती किती? तर पांडव किती होते? त्यांचे सैन्य किती होते? याउलट कौरव किती होते? त्यांचे सैन्य किती होते? श्रीकृष्णाने

गीतेत अर्जुनाला सांगितले आहे तू का भितोस तुझ्यासमोर जे जे उभे आहेत, त्यांना मी अगोदरच मारून टाकले आहे. तू माझे निमित्त हो फक्त तू शस्त्र उचल आणि तुझे कर्तव्य कर कर्तव्य कर आणि करता करता मर वर मरता मरता कर कर्तव्य कर ! केवळ निष्काम भावनेने कर!

तू फक्त निमित्तमात्र हो, माध्यम हो ! माध्यम हो ! तो कृष्ण म्हणतो माझे कार्य मीच घेतले आहे, मीच पूर्ण केले आहे ! करणार आहे, तुला चिंता कशाची ? ऊठ आणि धनुष्याला प्रत्यंचा लाव, मी देहाने नसल्यामुळे तुमच्या द्वारे मलाच कार्य करावयाचे आहे. मी तुमचे सहाय्य मागत आहे माध्यम होण्याची भिक्षा मागत आहे. भिक्षा मागत आहे, देणार का?

ओम नमः शिवाय ।

श्रीराम जयराम जयजय राम ।

श्रीराम जयराम जयजय राम ।

राम-राम-राम-राम

रामच काम आणि कामच राम.

तुम्ही म्हणणार याला नोकरी आहे सर्व आहे याला हे खुळ कशाला पाहिजे?

तर समुद्र एवढा रत्नमाणकांनी संपन्न आहे तो कधी शांत दिसतो का? भासतो का?

तस तर तो तळाशी अत्यंत शांतचित्त असतो कोठेही गडबड गोंधळ नसतो. शांत शांत आणि शांत असतो त्यामध्ये विहार करणारा मासा अत्यंत शांतचित्ताने हवा तसा विहार करत असतो.

मात्र जर समुद्राचे पृष्ठभागावर पहाल तर सतत भरती आणि ओहोटी सुरु असते. लाटामागून लाटा निर्माण होत असतात त्यातून फेस निर्माण होतो. फेसाचे नंतर मीठ बनवले जाते. परंतु मीठाला थंड हवा लागली की पुन्हा मीठाचे पाणी होते.

शेवटी काय? मीठ ही पाणी, फेस ही पाणी, लाट ही पाणी आणि समुद्रही पाणी मग लाटेद्वारे दिसते काय, भासते ते काय सत्य नव्हे. होय तेही सत्य तेही सत्य म्हटले तर तेही असत्य तेही असत्य कारण समुद्राच्या पाण्याची पुन्हा वाफ होणार आहे. शेवटी समुद्राची वाफ म्हटले तर आहे म्हटले तर

नाही आणि म्हटले तर आहे आणि नाहीच्या पलिकडे,तो आहे आणि नाहीही आणि शेवटी आहेच आहे.

हे जसे समुद्राचे तसेच सर्व सृष्टीचे जी मुळ वाफ आहे म्हणजे संचित आहे. त्यापासून वाफेचे जसे पाणी होते तसेच विश्व आकारास येते. त्यामध्ये लाटारूपी वेगवेगळे ग्रहतारे उदय पावतात. त्या त्या ग्रह ताऱ्यावर निसर्गरूपी सृष्टी फेसाप्रमाणे जन्माला येते. त्या फेसाची आपआपसात टक्कर होतां काही फेसाचे उपयुक्त मीठ बनते काही फेस वाया जातो तसे काही सत्वगुणी जन्मतात उपयोगी पडतात. काही दुर्गुणी वाया जातात.शेवटी सत्वगुणीही जातात व दुर्गुणीही जातात.उरतात फक्त स्मृती मागच्यांसाठी हा सर्व त्या विधात्याचा संचिताच खेळ आहे.तो आपल्याला खेळणे भाग आहे.मग खेळावयाचे तर आहे मग त्यामध्ये आनंदाची निर्मिती करून का खेळू नये?म्हणून हा डाव मांडायचा आहे.

विधाता स्वयंपूर्ण असूनदेखील एकटा रमला का? तो एकटा रमला नाही म्हणून त्याने संकल्परूपी लाटेद्वारे हे विश्वनिर्माण केले व त्याला हवे तेंव्हा विरवून टाकले जाते.

श्रीकृष्ण अष्टपैलू,स्वयंपूर्ण होता परंतु तो एकटा रमला का? त्याने साधे- बादे, खुळे -कावरे,वेडे -बागडे गोपाळ गोळा केले. गायी गोळा केल्या व तो सर्वांना घेवून रमला म्हणून त्या भूमीला गोकूळ म्हणून ओळखले जाते.

एखादा लहान मुलगा असतो त्यांच्याशी खेळायला कोण नसते, मग तो स्वतःच किल्ला निर्माण करतो. त्यामध्ये बुरुज,शिवाजी महाराज, मावळे,शिपाई,घोडे,हत्ती तयार करतो त्यातून आनंद घेतो. पुन्हा पुन्हा आनंद घेतो आणि शेवटी आनंदाची निर्मिती (उर्मी) येईनाशी झाली की,एका झटक्यात निर्माल्य ठरवून मोडून टाकतो. का तर त्याच्या इच्छेचा प्रश्न तयार त्यानेच केला व मोडला ही त्यानेच. विचारणार कोण ? शेवटी

ये साधो ये मुर्दोका गाव है

हंस अकेला जाये ॥

यहा रोगी मरे और वैदय ही मरे

ये साधो हंस अकेला जाये ॥

यहा पिर मरे और पैंगबर (प्रेषीत) मरे

ये साधोहंस अकेला जाये ॥

यह एक अमर हुये राम और एक कबीर
जीसके वास्ते हम जिंदा रहे है

ये साधो हंस अकेला जाये ॥

त्या एका हंसा शेवटी जायचे तर आहे पण तडफडत न जाता त्या सोबत काही शिदारी (माया)
हवी.जी शिदारी मिळवण्यासाठी उभे आयुष्य वेचले त्यातले तर काही बरोबर येणार नाही. हे निर्विवाद
सत्य आहे. हे समोर दिसत आहे. राम,कृष्ण,पैगंबर,ख्रिस्त,बुध्द,महावीर,बसवेश्वर यांना सुद्धा
जाव लागल.परंतु ते तुमच्या आमच्या सारख नाही. त्या परमहंसानी जे घेण्यासारख व देण्यासारख
आहे ते ते त्यांनी घेतलेही व दिलेही त्यामुळे त्यामुळे प्रत्यक्ष सुळावर खिळे मारत असतानाही
ख्रिस्त शांतचित्त होते. कशाच्या जोरावर? त्यातील काही अंश आपण पकडू शकतो का? काही
आत्मशांती,आत्म सुख मिळवू शकतो का? हा खरा प्रश्न आहे. भौतिकातील आणि परमार्थातील
अंतिम उद्दीष्ट प्राप्त झाल व त्यातील काही दुसऱ्यास देणार नसला तर त्या पातळीवरील तो स्वार्थाच
म्हणून प्रपंचातील, भौतिकातील, परमार्थातील सर्व मिळून सुद्धा हा पुन्हा प्रपंच फक्त तो
व्यक्तीगत नसून विश्वात्मक प्रपंच एक प्रतिकात्मक एक प्रतिकात्मक

॥ ओम तत् सत् ॥

ॐ

ठिकाण:ओम पठार, सामानगड

दिनांक सोमवार २ नोव्हेंबर १९९८ ठीक १२:०० वा

नियोजित विश्वशांती आध्यात्मिक अनुसंधान,संशोधन

विद्यापीठ,ओंकार पठार (सामानगड)द्वारा

श्री. के.टी.शेलार :- संशोधक ॐ पठार, (सामानगड)ता.गडहिंग्लज, जि.कोल्हापूर

सेवानिवृत्त उप-कार्यकारी अभियंता सा.बां.खाते महाराष्ट्र शासन,(भारत)

कार्यालय - १)ब्रम्हचैतन्य इमारत,पाटोळे हॉस्पिटल खाली डॉक्टर कॉलनी
गडहिंग्लज, जि.कोल्हापूर पिन कोड नं-४१६५०२

२) 'शिवालय' ॐपठार(सामानगड), मारुती मंदिराच्या शेजारी.

चिंचेवाडी,पो.चन्नेकुप्पी ता.गडहिंग्लज जि.कोल्हापूर.

Email id - shelarkt@gmail.com

Web -www.omkarpathar.com

Web -www.samangad.com

Mob.No. 919702386395 / 919405253083

खेडयाकडे चला.

औद्योगिक विकास व वाढत्या लोकसंख्येचे प्रमाण हे कायम व्यस्त होत जाणार आहे. दिवसें दिवस यातील तफावत वाढत जाणार आहे. त्यामुळे औद्योगिक विकासामध्ये सर्वांना सामावून घेणे अशक्य आहे. वाहतुकीच्या दृष्टीने सोय व्हावी म्हणून औद्योगिकरण जास्त करून शहराजवळ वाढते. त्यामुळे वाढत्या लोकसंख्येमुळे सेवा-सुविधांवर पडणारा ताण, होणारे प्रदुषण, शहरातील वाढता खर्च, याचा विचार करता सर्वसामान्य कामगार वर्गाला दिवसेंदिवस शहरामध्ये जीवन जगणे असह्य होणार आहे.

म्हणून औद्योगिकरणाच्या मर्यादा लक्षात आल्यांनंतर सतत वाढत जाणारी लोकसंख्या कोठे सामावणार? रिकाम्या हाताना काम काय देणार? तसेच वाढत्या शहरीकरणामुळे निर्माण झालेला ताण कसा कमी करणार? या दृष्टीने विचार करता आपल्याकडे एकच पर्याय उरतो, खेडया कडे चला खेडयात काय आहे ? ना उद्योग न व्यवसाय, शेतीची तर अशी दुरावस्था .

हे होण्यास आपणच जबाबदार आहोत. सर्व बुद्धिमान वर्ग आपण नोकरी, उद्योगाच्या निमित्ताने शहरात पाठवला, पर्यावरणाचा न्हास केला, अशिक्षित निर्बुद्ध वर्ग आम्ही शेतीत ठेवला वर्षानुवर्ष सुमारे ५५ वर्षे आम्ही हेच केले. त्यामुळे कृषीप्रधान देश-कृषीकंगाल बनवला वाढत्या औद्योगिकरणात उद्योग मिळवण्याच्या भरपूर संधी उपलब्ध झाल्याने आम्ही नोकरी निमित्ताने किमीलेअर शहरात पाठवला त्यामुळे गाळ तेवढा शेतीत (खेडयात) राहिला. त्यामुळे शेती अधोगतीकडे गेली, कुटिरउद्योग मोडित निघाले त्याची कडू फळ आज चाखत आहोत.

आता शहराच्या व औद्योगिकरणाच्या मर्यादा पूर्णस्पष्ट झाल्या आहेत. आपल्याला आता बायोटेक्नॉलजी कडे वळले पाहिजे तसे आपण वळलोही आहोत सुरुवात केली आहे. यापुढे बायोटेक्नीकचा उपयोग करून शेतीवर आधारित उत्पन्नवार औद्योगिक

विकास उभारला पाहिजे म्हणजे कच्चांमाल खेडयात उपलब्ध होईल परिणामी कारखानेही खेडयात उभे राहतील लोक आपोआप खेडयातकडे परततील व खेडयातील लोक खेडयातच राहतील.

येत्या काळात आपल्याला पर्यावरण , जलसंधारण व वृक्षारोपण यांच्याकडे पूर्णलक्ष केंद्रीत करून अधिक धान्या पिकवण्याबरोबरच पूरक उद्योग उदा. दुग्ध व्यवसाय, पशुपालण इत्यादीकडे लक्ष देवून प्रत्येकाला कष्टाची भाकर मिळण्यास व त्यातील समाधान काय आहे हे पटवून देवून संतोष,शांती,समाधान व शुध्द हवा याचे महत्त्व पटवून देवून माणसे कशी निरोगी बनतील यावर भर दिला पाहिजे. रजोगुणी स्पर्धा थांबवून सत्वगुणाकडे वळवले पाहिजे. खेडी समृध्द केली पाहिजेत, त्यासाठी जे जे आवश्यक आहे ते ते केले पाहिजे.

‘जगा आणि जगू दया ’

आज रजोगुणाची वाढ झाल्याने मी आणि माझे खा,प्या आणि मजा करा एवढाच कार्यक्रम चालू आहे. साडी, गाडी आणि माडी (बंगला) एवढ्यातच अडकून पडल्यामुळे कसे ही करून कोणत्या ही मार्गाने आपण साडी, गाडी आणि माडी (बंगल्याकडे)धावत सुटलो आहोत.त्यात कोणाकडून किती हिरावून घेत आहोत याचा विचार करेनासे झाले आहेत.

परिणामी एका ठिकाणी भर दुसऱ्या ठिकाणी खड्डा या पध्दतीने गरीब तो गरीब होत जाणार व श्रीमंत तो आणखी श्रीमंत होण्याचा प्रयत्न करणार आहे. ‘बळी तो कान पिळी ’ अशी अवस्था होणार. समतेच तत्व धुळीला मिळणार समाजाचा समतोल ढासळणार ज्यावेळी दोन वर्गामध्ये अशा तऱ्हाणे दरी निर्माण झाली की, महाराष्ट्राचा सुध्दा बिहार होण्यास कितीसा अवधी लागणार ?

ज्यांच्याकडेच सगळेच छीनले गेल्यावर उघडा ते उघडयावर पडणार, उघडा होणार आणि माणूस एकदा उघडा झाला, त्याचा उरला सुरला स्वाभिमान सुंपष्टात आला की, ‘मेललं कोंबड आगीला भीत नाही’ या न्यायाने त्याचा कष्टावरचा भरोसा उठणार मग कष्ट करूनही दोन वेळची भाकर,अंगावर लाज झाकण्यासाठी कापड, व आडोशाला झोपडी हे ही मिळनासे झाल्यावर तो अंधान्या रात्री रस्त्यावर येणार, त्याच्या सारखाच त्याला मिळणार व ज्यांच्याकडे आहे त्यांच्याकडेच ओरबाडून घ्यायला हातात शस्त्रे घेवून निघणार, मग ज्यांच्याकडे आहे ते गपगुमान जे आहे ते त्यांच्या हवाली करणार आणि काकूळतील येवून विनंती करणार आमच्याकडे जे जे आहे ते ते सर्व घेवून जावा. पंरंतु आमच्या कुटुंबातील लोकांना मारहाण करू नका किवा जीवेमारू नका. व आयुष्यात उलट सुलट करून मिळवलेली कमाई ‘एका रात्रीत गायब होणार ’. मग सकाळी पोलिस येणार व तुमचीच उलट तपासणी घेणार. ‘खर सांगा नेमका किती माल गेला’? तो कायदेशीर होता काय? ज्ञात मिळकतीनुसार होता काय? व्यवसाय करमुक्त होता

काय? आयकर मुक्त होता काय? मग त्याच्यासाठी हा चोरी गेलेल्या पैशासाठी परत खोट बोलणार व पोलिसांपासून बचाव करणार. चोरानी नेल ते बर पंरतु हे (चोर) नको म्हणणार आणि आमच काहीच गेल नाही म्हणून वर खोट -खोट हसणार आतून रडता -रडता वर वर हसणार खोट खोट सर्वच खोट, जगणच खोट !

आता तिकडे चोरी करणारा चार दिवस आरामात फुकटच्या पैशावर चैन मारणार. ते संपल की पुन्हा चोरी पुन्हा चैन पुन्हाकष्टावरची श्रध्दा तर पूर्वीच उडाली होती ती पारच उडणार ज्याच्या कडे होत तेही चोरी झाल्यान कंगाल होणार व हा ही चैनीमुळे कंगाल शेवटी सर्वच कंगाल, आणि मग अराजक माजणार .

म्हणून वेळ जाण्याअगोदर रजोगुणातून जागे व्हा व सत्वगुणात या गीता,बायबल,कुराणानुसार तुमच्याकडील काही भाग त्याग रूपाने १/८ किंवा १/१० भाग समाजाला द्या. सत्वगुण पेरण्यासाठी, समातोल राखण्यासाठी, स्वतः सुरक्षित राहण्यासाठी, गरीब तो आणि गरीब होवून चोर बनू नये यासाठी, तो चोर बनून आपले घर फोडूनये या साठी, शेवटी समाज वाचला तर आम्ही वाचणार. म्हणून जगा आणि जगू दया आणि जगू देण्यासाठी त्याग करा वेळ जाण्यापूर्वी !.